

[Erik Eriksen.]

øjeblik, at vi savner et program fra regeringen, den regering, der har ledelsen, ansvaret for tilrettelæggelsen af lovgivningen. Det er meget godt, at den ærede socialdemokratiske ordfører siger, at det, det drejer sig om nu, er at komme i gang med arbejdet. Jeg kan ganske billige dette og slutte mig til denne udtalelse. Men det rimelige er dog, at det er os fra oppositionen, der spørger efter et initiativ fra regeringen. (Horn: Det er taget!). Hvor er det taget? Jeg har ikke bemærket mig noget. Det ærede medlem hr. Horn må tænke på de forslag, der er afvist af rigsdagen og vælgerne; jeg har ikke indtryk af, at selv regeringen tror, at disse forslag kan gennemføres nu.

I august stillede den tidligere regering, som altså også er den nuværende, mod en valutabesparelse på 300 mill. kr. Nu har jeg forstået på handelsministeren, at valutabesparelsen bør være mindst 400 mill. kr. Jeg udleder heraf, at der må ventes forslag om en stærkere indgriben, end man regnede med i august. Men hvilke midler tænker man sig da at anvende? Når talen er om skatter og afgifter, siger den højtærede finansminister, at han ikke kan tænke sig at formindske de beløb, der var foreslået i august. Han siger ikke noget om forhøjelse, men han siger endelig, at en yderligere stramning af pengepolitikken må anses for mindre hensigtsmæssig. Jeg gør mig vel ikke skyldig i noget forkert, når jeg heraf udleder, at man ønsker at anvende det middel, som altid ligger nærmest for en socialdemokratisk regering, nemlig en yderligere stramning af importreguleringen, eventuelt en ny overførelse til bunden liste. Overfor dette vil jeg pege på to ting, for det første at man får ingen tillid til dette middel, når man ser, at overskridelserne i forhold til balanceplanen er langt større på de regulerede varer end på de frie varer, og for det andet melder det spørgsmål sig, om vi kan overføre flere varer til bunden liste, altså af hensyn til Marshallorganisationen.

Det er i denne forbindelse, siger jeg, at vi står med en regering, hvis politik er underkendt, og det er da et billigt krav, at den må møde med et program.

Jeg begyndte med at sige, at Danmarks situation er meget alvorlig. I løbet af 3 måneder har vi brugt ca. halvdelen af den frie dollarkredit, som vort land opnåede ved etableringen af den europæiske betalingsunion, og forbruget af denne kredit sker, såvidt man kan forstå, i et hastigt stigende tempo. Derfor må vi også vide,

hvorledes stillingen vil blive f. eks. ved årsskiftet, hvilke reserver vi da har at trække på. Vil vi da ikke stå overfor dette, at yderligere udenlandsk gældsstiftelse fra vor side vil medføre bestemte krav om betalinger i guld eller i dollars?

Den højtærede finansminister afslørede sig forleden dag som en meget udpræget partiagitor, så udpræget, at han også måtte til at fremhæve som et lyspunkt i en mørk tid den store beskæftigelse, skønt finansministeren meget vel ved, at konkurrencen om at få fat i arbejdskraften er et af symptomerne på den inflation, vi er inde i. Jeg må sige, at det skuffer mig, fordi jeg gennem et vist tidligere samarbejde med den højtærede minister har lært at sætte meget stor pris på ham som embedsmand. Det forbavser mig, at ministeren virkelig ikke kan indse, at den kombinerede inflations- og beskyttelsespolitik, der nu føres, må være ved at ebbe ud. Problemerne omkring Danmarks udenlandske betalinger vil simpelthen melde sig som en håndgribelig realitet, som ingen kan komme udenom.

Den høje regering taler også om de store investeringer og glæder sig over dem. For mig at se er sandheden den, at investeringerne er større end forsvarligt i forhold til den forhåndenværende arbejdskraft. Og så har talen om, at man af hensyn til rationaliseringen og udvidelsen af produktionen skal investere, jo ingen værdi af den simple grund, at her sætter arbejdskraften grænsen, og den overfinansiering, vi er inde i, giver derfor inflation. Vi er jo faktisk i den situation, at Marshallhjælpens pengesænkende virkning helt opsluges af de beløb, staten pumper ud.

Finansministeren oplyste forleden dag, at der indtil udgangen af 1951 kan ventes en indfrielse af korte statslån på henved 400 mill. kr., og desuden ventede han, at der i boligstøttelån ville blive udbetalt andre 400 mill. kr. i det samme tidsrum. Overfor denne udpumpning af penge på 800 mill. kr. står forventede indbetalinger på Marshallkontoen på 500—600 mill. kr. Ærlig talt, jeg synes, dette taler for sig selv.

Jeg kan ikke lade være med at nævne — lad mig sige det på den måde —, at som Danmarks situation er i dag, på baggrund af de mindre eksportpriser og de stigende importpriser og på baggrund af underskuddet på vor betalingsbalance, er det i virkeligheden ganske udelukket, at vi kan opretholde vort nuværende forbrug, endsiige forøge det.

Skibsreder A. P. Møller oplyste forleden, at den danske skibsbygningsindustri pro-